

HỒI 455

Chúng Bọn Thân Ly

Vũ Văn Hóa Cập vẫn khoanh tay đứng yên, sau lưng đứng lố nhố tám người hộ giá, có lẽ là những cao thủ tinh nhuệ nhất trong Vũ Văn phiệt.

Phó Quân Tường vẫn thi triển chiến thuật du đấu, nhảy lên nóc điện, kiếm chế được phần lớn địch nhân, giết đến thi thể chất chồng quanh mình, tử trạng đủ loại, ngay cả trên cây cũng lủng lẳng xác địch. Tình hình thảm liệt cực độ, bất quá nàng chưa thể thực hiện lời khiêu chiến với Vũ Văn Hóa Cập.

Trên mình mỹ nữ xinh đẹp này cũng thụ thương nhiều chỗ, tình huống không lấy gì làm lạ quan.

Vũ Văn Hóa Cập dùng còi hiệu, tự thân chỉ huy thủ hạ vây bốn người lại rồi giáp công.

Ba gã chớp cơ hội nhảy lên nóc điện, đứng trên mái ngói, lập tức sa vào cục diện mới, địch nhân từ bốn phía điên cuồng xông tới. Ba gã hình thành thế tam giác đấu lưng vào nhau chống địch, không phải phân tâm lo lắng phía sau nên phóng tay chém giết quân Ngụy, xác chết đầy nóc điện, máu thịt văng tứ tung, máu tươi nhuộm đỏ lớp tuyết trên mái ngói, có cả máu từ vết thương trên mình ba gã nhỏ xuống.

“Choang!”

Khấu Trọng chém nhanh ra một đao, trên nóc điện phủ tuyết nên không tiện di chuyển, kẻ tấn công tuy là hảo thủ quân Ngụy, võ công cao cường, miễn cưỡng chống được một đao của Khấu Trọng nhưng đôi chân lại không chịu nghe lời, trượt khỏi nóc điện ngã xuống đất.

Thình lình, trên mái ngói sạch bóng quân địch, khắp nơi chan hòa vết máu cùng thi thể ngổn ngang. Tiếng còi hiệu vang vang, quân Ngụy đang tán loạn y lệnh tụ tập bố phòng tại quảng trường trước chính điện nơi Vũ Văn Hóa Cập đang đứng, nhân số đại giảm còn độ trăm người.

Quảng trường rộng khoảng bốn chục trượng, muốn giết Vũ Văn Hóa Cập tất phải qua được ải này trước.

Y quả không hổ danh lão mưu thâm toán, thấy tình thế không ổn, tức thì thay đổi sách lược, quảng trường trống trải tất nhiên có lợi cho quân Ngụy vốn được huấn luyện có tổ chức.

Hoa tuyết bay bay, tiếng binh khí va chạm giữa Phó Quân Tường và đám quân Ngụy truy kích vang lên từ phía điện đường xa xa sau lưng Vũ Văn Hóa Cập. Tạm thời nàng không thể trực tiếp uy hiếp hẳn.

Đuốc được đốt lên, cả quảng trường sáng rực như ban ngày, tăng thêm sát ý cho Hoàng cung nhà Ngụy trong đêm gió tuyết thê lương.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng cùng Hầu Hi Bạch đứng trên mái nhà, quan sát Vũ Văn Hóa Cập chỉ huy mà thầm kêu khổ.

Rõ ràng Vũ Văn Hóa Cập có ý muốn áp dụng chiến lược hoãn binh, đợi cho quân Ngụy ở ngoài thành kéo về, chỉ cần độ hai ba ngàn người, bọn gã coi như không thể thoát thân.

Ba gã có khổ chỉ tự mình biết, chém giết này giờ, chỉ nguyên việc xông lên đỉnh chính điện đã tạo thêm hơn chục vết thương trên mình, tuy là bị thương ngoài da, vẫn ảnh hưởng không nhỏ đến công lực, chân nguyên hao tận như tằm ăn rồi, nếu không điều tức phục hồi khí lực, nhất thời đừng hòng tái phát động đợt công kích mãnh liệt thứ hai.

Càng bất lợi là sau khi ba gã giết gần bảy chục địch nhân, nhuệ khí dần tiêu tan, tâm mềm hẳn đi, dấy lên lòng trắc ẩn xen lẫn mỗi mọt, có phải đánh tiếp thì đấu chí cũng đã tản mát.

Để giữ mạng, ba gã không nên có cảm giác này. Giờ đây, huyết chiến tạm ngưng, lòng đã nhụt, nếu không phải do cừu hận ngàn ngút chi trì, e là cả ba đã phá vây đào tẩu, không còn muốn chém giết gì nữa.

Đột nhiên một bóng người đáp xuống cạnh Vũ Văn Hóa Cập, thì thầm một hồi, tức thì Vũ Văn Hóa Cập biến sắc, dặn dò mấy câu, liền đó người đến báo cáo rời đi ngay.

Khấu Trọng trong lòng máy động, quát vang: "Vũ Văn Hóa Cập, có phải quân Đường đã đến, ngươi không thể gọi nhân thủ về giữ cầu mệnh chăng?"

Ngụy quân bố trận tại quảng trường lập tức xao động, rõ ràng bị câu nói của gã nhiều động quân tâm.

Vũ Văn Hóa Cập cười vang, tiếng cười hàm ẩn ý vị chua chát, quát lớn: "Kể cả Vũ Văn Hóa Cập ta chết, nhất định kéo các ngươi theo bồi táng. Phóng tên!"

Hơn hai mươi cung thủ của quân Ngụy giương cung lắp tên, tiếng dây cung vang động, tên bay đầy trời xuyên qua màn mưa tuyết xạ vào ba gã.

Khấu Trọng lao lên, Tinh Trung Nguyệt hóa thành vạn đạo ánh sáng vàng, một mình một đao gạt hết kinh tiễn, nếu không phải cung tên bắn tới từ phía trước mặt thì gã không thể nào uy phong mọi bề như vậy được.

Hầu Hi Bạch ở đằng sau thấp giọng: "Chúng ta đánh vòng lại, thế trận của chúng ắt bất công tự phá."

Từ Tử Lăng chăm chú nhìn sang Vũ Văn Hóa Cập đang đứng trên nóc một tòa điện đường ở quảng trường, chú ý từng biểu tình nhỏ nhất của hắn, trầm giọng đáp: "Hắn đang hy vọng chúng ta làm vậy, hắn ắt thừa cơ chuồn theo tường thành ra ngoài."

Hầu Hi Bạch song mục sáng rực: "Đệ có một cách tương kế tựu kế, nếu tiểu đệ đoán không sai tất Vũ Văn Hóa Cập và Vệ phu nhân sẽ không đi, Tử Lăng hiểu ý tiểu đệ không?"

Khấu Trọng lùi đến chỗ hai gã, thì thầm: "Tới nào!"

Lượt tên thứ hai bắn tới, ba gã nhảy khỏi nóc điện, xuống thẳng địch trận.

Cũng giống như ném đá xuống nước, ba gã lập tức làm dậy lên làn sóng chiến tranh.

Lớp cung thủ đi đầu tản ra, hơn mười kẻ cầm thuẫn phủ từ đằng sau tiến lên, lại thêm hai chục thương thủ, mâu thủ trợ chiến, thế như lời đình vạn quân tạo thành gọng kìm kẹp ba gã vào giữa.

Đến giờ ba gã đã hiểu sâu sắc uy lực của chiến trận, mỗi ngọn cự phủ trọng lượng không dưới trăm cân, hào quang lập lòe, nếu bị chém trúng, chân khí hộ thể có lợi hại đến đâu mà đỡ chính diện cũng không thể chỉ tổn thương da thịt. Ngụy quân lại có trường thuẫn che hết nhưng nơi yếu hại ở cổ, ngực, bụng và hạ âm nên càng yên lòng tập trung tấn công.

Thêm mâu, thương cùng phối hợp tấn công khiến lực sát thương gia tăng gấp bội, một trường một đoản, bất kể cận chiến viễn chiến gì đều chiếm ưu thế.

Khấu Trọng cả người lẫn đao tranh lao lên trước, đao hóa hoàng mang, như một tia lửa điện quét vào giữa trận địch, một tiếng "choảng" vang lên chói tai, chấn động toàn bộ cung điện, nghe như tiếng chuông bại vong của Vũ Văn phiệt.

Thiết thuẫn vỡ thành bốn năm mảnh, đại phủ của địch nhân văng khỏi tay, hai mâu thủ đứng hai bên phát giác ra đã không còn thuẫn bài che chắn nữa, chưa kịp xoay mâu phản kích thì Tinh Trung Nguyệt đã xẹt qua cổ, lập tức mất mạng.

Đao pháp lẳng lẹ như vậy khiến người khác cơ hồ không tin nổi, quân Ngụy ai cũng lạnh buốt cõi lòng, tự nhủ nếu đặt mình vào trường hợp đó cũng khó lòng thoát mạng.

Tĩnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng lại hóa thành ngàn vạn đạo hào quang, bức lui mọi thương, mâu, đao kích tới, gã cười vang: "Ta biết ai đến rồi! Là Đâu Kiến Đức, đúng không Hoàng thượng?"

Quân Ngụy lại lao xao, vừa bị thế công cương mãnh chính diện của Khấu Trọng chấn nhiếp, lại thêm ảnh hưởng của mấy lời vừa xong nên thối lui. Khấu Trọng cũng nhanh nhẹn lùi lại chỗ Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch.

"Chêng!"

Tra Tĩnh Trung Nguyệt vào bao, Khấu Trọng song mục xạ ra hai tia lửa điện, trùng mắt nhìn Vũ Văn Hóa Cập đang đứng trên nóc điện ở quảng trường. Từ Tử Lăng lạnh lùng quát: "Vũ Văn Hóa Cập ngươi cũng là nhân vật có máu mặt, thay vì đợi Đâu Kiến Đức đến lấy mạng, lẽ ra phải nắm lấy cơ hội giết chết chúng ta rồi nhân đó mà đào tẩu, nhưng chỉ biết sai thủ hạ chết thay, thực khiến người ta phải xỉ vả."

Hầu Hi Bạch cũng thuộc hàng tài trí cao tuyệt, hiểu ngay hai gã đang thi triển tâm lý chiến ngỗ hầu quấy nhiễu lòng quân của Vũ Văn Hóa Cập. Con người tham sống sợ chết là lẽ thường tình, có mấy người coi sống chết như không.

Chỉ cần một nửa quân Ngụy bị ảnh hưởng, bọn gã dù không giết được Vũ Văn Hóa Cập cũng có thể trốn thoát dễ dàng hơn.

Vừa rồi Khấu Trọng khoan thủng trận thế quân Ngụy, xem qua có vẻ gã không mất chút sức lực nào nhưng sự thật phải tổn hao không ít chân nguyên. Hiện giờ bắt gã xông lên vài lần nữa, tất ngã quỵ vì kiệt lực.

Đã không có năng lực đánh thắng, đương nhiên phải dựa vào cơ trí.

Hầu Hi Bạch nghĩ vậy liền xòe Mỹ Nhân phiến, quạt sang hai bên Từ Tử Lăng và Khấu Trọng, trong đêm tuyết lạnh, động tác tiêu sái này không thích hợp tí nào, song gã hết sức tự nhiên, tuyệt không phải giả tạo. Gã thở dài: "Chỉ có một lý do khiến Hoàng thượng không tự thân xuất thủ. Đâu Kiến Đức đã đến sát chân thành rồi. Hoàng thượng có thể rút khỏi huyện Ngụy, đương nhiên cũng có thể từ Hứa Thành trốn sang nơi khác nên mới sai thủ hạ liều chết vây bọn ta, rồi thừa cơ lẫn mất."

Câu này càng lợi hại, đề tỉnh quân Ngụy không nên làm quỷ chết thay cho Vũ Văn Hóa Cập.

Khấu Trọng quát vang: “Ngụy quốc sắp diệt vong rồi, các người còn không mau trốn đi?”

Thanh âm vọng khắp Ngụy cung.

Tuyết rắc lên mình quân Ngụy đang đứng ngẩn ngơ trên quảng trường, tất cả đều yên lặng.

Tiếng quát của Khấu Trọng tắt lịm, nhưng vẫn vang vọng trong lòng mỗi người.

Vũ Văn Hóa Cập song mục sáng rực lệ mang, hắn đã thực sự động nộ, hừ lên rồi quát: “Dám dùng yêu ngôn mê hoặc lòng quân ta. Ngày nào còn Vũ Văn Hóa Cập ta, Đại Ngụy vẫn vững vàng.”

Từ Tử Lăng châm chích: “Hoàng thượng sao lại tự xưng ta mà không xưng trẫm, phải chăng không dám tro trên xưng cô gọi quả nữa?”

Vũ Văn Hóa Cập ghen hòng.

Trong những bá chủ có phân lượng, việc hấn xung để là hết sức miễn cưỡng. Sau khi giết Dạng để, hắn luôn nếm mùi bại vong, không gian sinh tồn ngày một thu hẹp, trận chiến Lương Đô bị hai tên tiểu tử chưa ráo máu đầu vốn trước đó hắn không coi ra gì đánh cho không còn manh giáp, mất luôn tính mạng Vũ Văn Vô Địch và Vũ Văn Thành Đô, dẫn đến tranh cãi với thúc thúc là Vũ Văn Thương khiến lão dẫn quân ly khai, thế phải tìm Khấu, Từ tính nợ. Thế lực của hắn mỗi ngày mỗi suy, hôm nay đã đến lúc tàn tạ, còn mặt mũi nào mà xưng hoàng xưng đế.

Hắn ngẩn ra một lúc, miễn cưỡng tỏ ra tự tin, hừ lạnh đáp: “Bản nhân không có lòng dạ nào nói nhăng với các người, lên đi!”

Khấu Trọng gầm lên một tiếng như sấm nổ đất bằng, tức thì khiến quân Ngụy hoang mang không biết nên động thủ hay chạy trốn.

Ngay cả Vũ Văn Hóa Cập cũng thấy không ổn, biết rằng lòng quân đã lay động, không muốn nghe mệnh lệnh nữa.

Khấu Trọng mỉm cười: “Chư vị xin nghe tiểu đệ một lời, Đâu Kiến Đức đã tới là chuyện cực kỳ chính xác, nên các huynh đệ thủ thành mới không thể phân thân đến cứu viện. Tiểu đệ và...”

Vũ Văn Hóa Cập gầm lên cuồng nộ: “Đừng nghe hắn nói láo, kể cả địch nhân có đến, chúng ta giết hết bọn chúng rồi ứng phó sau.”

Thân binh thủ hạ đưa mắt nhìn nhau, không ai động thủ. Từ khi Ngụy Huyện bị quân Đường phá, sĩ khí đã xuống đến cực điểm, giờ Vũ Văn Hóa Cập lại chính miệng thừa nhận quân của Đậu Kiến Đức đã tới, ngôi Hứa Thành còn lại của Ngụy quốc cũng lưỡng diện thụ địch, ai cũng thấy kết quả rõ ràng là vô vọng.

Lại thêm được tận mắt thấy uy thế một đao của Khấu Trọng đánh bại ba người phe mình, ai còn dám xông lên?

Ánh đuốc bập bùng, hoa tuyết bay bay, thế trận do hơn trăm quân Ngụy tổ thành yên lặng như tờ.

Âm thanh đuổi đánh giữa Phó Quân Tường với quân Ngụy liên tục vang lên từ điện đường sau lưng Vũ Văn Hóa Cập.

“Kẻ nào dám không nghe theo mệnh lệnh của Hoàng thượng?”

Vũ Văn Hóa Cập đứng trên nóc điện, gầm lên giận dữ.

Hàng quân đi đầu rút cuộc cũng hành động, ba tên từ từ tiến tới, thần sắc hết sức miễn cưỡng. Lúc này chỉ cần có một tên buông vũ khí, chắc chắn toàn thể quân Ngụy sẽ như ong vỡ tổ, tiếc là không có.

Trận chiến lại đến lúc tái diễn.

“Tùng! Tùng! Tùng!”

Tiếng trồn trợn vang trời, dồn dập vọng tới từ hướng bắc, rung động tâm khảm mỗi người.

Quân Ngụy vừa di động liền dừng ngay, đưa mắt nhìn nhau.

Tiếng trống tạm yên.

“Tùng! Tùng! Tùng!”

Tiếng trống lại vang lên, lần này hình như từ phía đông thành.

Khấu Trọng vung tay hét lớn: “Còn không mau chạy, phụ mẫu thê nhi đang mong chờ vị ở nhà.”

Từ Tử Lăng cũng quát: “Đại Ngụy đã hết rồi, chuyện của chúng ta và Vũ Văn Hóa Cập sẽ giải quyết theo quy củ giang hồ.”

Không biết ai chạy đầu tiên song khi tiếng trống vang lên từ phía tây, toán thân binh cuối cùng của Vũ Văn Hóa Cập trên quảng trường đã sạch bóng.

Tiếng giao chiến cũng dừng lại, kỳ quái là Phó Quân Tường cũng bật tằm.

Ba gã không kịp để ý đến chuyện đó nữa, Vũ Văn Hóa Cập tự thân dẫn tám thân vệ từ trên mái điện nhảy xuống, song mục rục hung quang, hấn không thêm đợi chờ gì nữa, quyết giết ba gã.

Đội Vũ Văn Hóa Cập đến cách chừng ba trượng, Khấu Trọng cười nói: "Có một chuyện ta quên không cho người biết, lúc ở ngoài thành ta thấy lệnh đệ Vũ Văn Trí Cập dẫn theo hơn hai trăm người chạy về hướng tây rồi vòng sang hướng bắc, vốn cho rằng hấn thay mặt người giảng hòa với Đậu Kiến Đức, hiện tại thì biết hấn đã bán đứng người rồi."

Vũ Văn Hóa Cập biến sắc, rốt cuộc cũng hiểu được mùi vị bị người thân cận phản lại như Dạng đế năm nào, quát to: "Đừng nói lằng nhằng nữa, những người ở đây ai cũng nguyện vì Vũ Văn Hóa Cập ta mà đầu rơi máu chảy."

Tám thân vệ cao thủ đồng thanh hô to, tám người như một, quyết ý tử chiến.

Từ khi Phó Quân Sước chết, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vẫn đợi cơ hội này, cố nén cừ hận chất chứa trong lòng, đồng thời lao lên tấn công Vũ Văn Hóa Cập.

Hầu Hi Bạch xòe chiết phiến, tịnh không gia nhập vòng chiến mà lướt ra phía sau địch trận giáp công, tạo thành uy hiếp đáng sợ.

Vũ Văn Hóa Cập giật tung hết ngoại phục, áo bào nát lả tả, lộ ra lớp áo chên màu đen bên trong cùng thân thể uy vũ, hai tay vung lên, chân đạp huyền bộ, gạt thân vệ ra xông lên nghênh tiếp Khấu, Từ, miệng cười nanh ác: "Phải xem hai người có tư cách không đã?"

"Bùng! Bùng!"

Ba người lao vào nhau như ba đạo điện quang, thân hình Vũ Văn Hóa Cập rung động. Tuy chặn đứng được thế công của Khấu, Từ song không chống nổi kinh lực liên thủ của hai gã. Nếu không phải hai gã đã hao tổn chân nguyên thì chắc chắn lần va chạm vừa rồi đã khiến hấn thổ huyết thụ thương chứ không thể chỉ loạn choạng lùi lại.

Bất đại thân vệ tách ra bốn người vây công Khấu, Từ, ngăn không cho hai gã thừa thế tấn công Ngụy chủ, bốn người khác tấn công Hầu Hi Bạch, tránh không để sa vào thế bị tiền hậu giáp công.

Khẩu Trọng và Từ Tử Lăng lạnh buốt trong lòng, Băng Huyền Kinh không hổ là tuyệt học của Vũ Văn phiệt, kể cả hai gã liên thủ, muốn giết Vũ Văn Hóa Cập cũng phải tốn không ít công phu.

Bốn người vây công hai gã đều là cao thủ chân chính, nhất là đại hán trung niên dùng thương chiêu số lăng lệ, công lực thâm hậu, một thương đâm vào Khẩu Trọng tạo thành tiếng gió rít ràn rạt khiến gã lạnh buốt trong lòng. Một người khác vung kiếm chém vào eo lưng, kiếm xuất như gió, nhanh như chớp, phối hợp với trung niên dùng thương kín kẽ như áo trời không lọt.

Khẩu Trọng biết rằng đã đến giây phút thành bại, nếu không thu thập được hai cao thủ này trước khi Vũ Văn Hóa Cập hồi phục ắt mất đi cơ hội giết hãn, thậm chí ba gã có khả năng trở thành kẻ bại.

Hai tên tấn công Từ Tử Lăng đều chừng ba mươi tuổi, một dùng đao một dùng câu, thái dương huyết gồ cao, bộ pháp vững vàng, kinh đạo mạnh mẽ.

Chủ ý của Từ Tử Lăng giống hệt Khẩu Trọng, hiểu rõ tầm quan trọng phải nắm chắc thời cơ, vừa tung mình lên phía đỉnh đầu địch nhân, hai tay đồng thời xuất ra Bảo Bình Ấn, thẳng thắn nghênh tiếp.

Tả thủ Khẩu Trọng quét qua, đánh bật lưới kiếm, cổ tay phải cong lại, Tinh Trung Nguyệt hóa thành ánh sáng vàng gạt trúng trường thương địch nhân. Vũ Văn Hóa Cập vẫn chưa đứng vững lại, lắc lư như cành trúc. Hầu Hi Bạch lại đánh vừa lui, dẫn bốn cao thủ vây gã tách khỏi vòng chiến.

Bức màn trận đấu phục cừ, cuối cùng cũng được vén lên.

- o O o -